

bøgerne findes anført Noget derom, gaar hen og kjober Eiendommen og udbetaler Kjøbesummen, eller låner en Anden, Penge imod Pant i denne Eiendom, ikke destomindre er udsat for, at hele hans Sikkerhed beroves, han derved, at der, efterat han saaledes har givet Pengene fra sig, bliver læst til Thinge et Skjode eller et Pantebrev, der var udstedt, før end han saaledes indlød sig med Manden; men som ikke destomindre bliver thinglæst, inden Udlobet af de Fristen, der i D. L. 5—3—28 og 5—7—7 ere bestemte, som de Fristen, inden hvilke Skjode- og Pantebreve regulært skulle thinglæses. Dette er, tror jeg, en Tilstand, som Alle, der betragte Forholdet, fordomsfrif, imaa erkjende for, at være unaturlig. Det erede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds gjorde den Bemærkning, at de nye Forslag ville føre til megen Forstyrrelse, i de praktiske Livsforhold. Lad os et Diebtlig se, hvad dette egentlig vil sige? Det erede Medlem mente, at nu gaar det i det virkelige Liv til paa den Maade — for ikke at vidtløftigt gjøre Sagen, skal jeg holde mig til Panteforhold. — at naar en Mand er blevet, entg med en Anden om, at denne Anden, skal laane ham Penge, saa komme de summen og oprette et Pantebrev, og, naar dette er udstedt, saa udbetaler Laangiveren Pengene til den, den søger Laanet, imod, at faae det af ham udstedt Pantebrev, og, i siger det nævnte erede Medlem, saa kan Laangiveren udbetale sine Penge med Tryghed, thi efter den nuværende Lovgivning faar han blot ved at modtage Pantebrevet, i en Panteret, til hvis Bedligholdelse han udfordres, at han skal sørge for, at Pantebrevet bliver læst, inden en vis Frist, og han kan gjøre det med Nøjsomhed, siger det erede Medlem, naar han har den Tillid til den Mand, han låner Pengene, at han ikke vil begaa nogen Svig imod ham. Dette er fuldkommen rigtigt. Naar man kunde gaa ud fra, at alle Menneffer vare saa gode, som de burde være, og at Ingen vilde begaa nogen svigagtig eller mislig Handling, ja, saa kunde man forsaavidt ogsaa berolige sig derved; men det lader sig ikke negte, at, dersom den Mand, der har givet Pantebrevet fra sig, ikke er en

som det er en svigagtig Person, saa vil han have det i sin Magt ligefrem at bedrage den Anden, og han vil kunne gjøre det netop i Kraft af de i Lovgivningen, givne Bestemmelser. Nu spørger jeg: Er det da rigtigt, at Lovgivningens Bestemmelser ere indrettede saaledes, at de gjøre det muligt at hjælpe Bedrageren til, at bedrage Andre? Det forekommer mig ikke, at være rigtigt; og hvad er det da for praktiske Ulemper, der ville flyde af at forandre Forholdet paa den Maade, som her er foreslaet? Følgen af denne Forandring vil være den, at, naar man ikke mener at kunne stole paa den Mand, som man udbetaler Laanet til, saaledes, at man næppe tør stole paa, at han hverken i den korte Tid, der hengaar, inden Thinglæsningen, vil udstede andre Dokumenter, og, ikke heller, i denne Mellemtid, vil blive overfaldet af andre Kreditorer med Arrest, eller anden Retssøgning, saa maa man lade være at udbetale Pengene, før man kan faae Pantebrevet thinglæst. Følgen vil med andre Ord blive den, at, medens man nu ikke udbetaler Pengene, inden man faar Pantebrevet udstedt og underkrevet af Pantedeblitor og overleveret, maa man for Fremtiden, naar man vil være fuldkommen sikret, ikke udbetale Pengene, før end man faar Obligationen thinglæst. Det er hele Forskjellen. Det kan altsaa føre til, at man maasse maa træffe sammen med sin Debitor endnu en Gang, at Debitor, maa vente noget længere, inden han faar Pengene; men det forekommer mig, at denne praktiske Ulempe kan der ikke tillægges en afgjørende Betydning lige overfor de Mangler, som klæbe ved den nuværende Tingenes Tilstand, og jeg vil dertil føie dette, at, naar man gaar ud fra den Forudsætning, som det erede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Albert) ansaa sig for berettiget til at gaa ud fra, nemlig at Pantekreditor kjender Pantedeblitor og veed, at han kan stole paa ham, saa gjælder det i dette Tilfælde lige, saa vel som under den nuværende Tingenes Tilstand, at saa kan han udbetale ham Pengene imod at faae Pantebrevet, idet han kjender ham og veed, at han ikke vil gjøre Noget i Mellemtiden, som kan forstyrre hans Ret, og kjender ham som en